

Het noodgeval

Het is nog stil in huis als Lulu de volgende ochtend wakker wordt. Ze springt uit bed, trekt haar pantoffels aan en opent het gordijn in haar kamer. Een flauwe herfstzon schijnt naar binnen en kleurt haar meisjeskamer goudgeel.

Dan ziet ze de kevers op de vensterbank. Netjes in een lange rij. Helemaal vooraan staat de dikke, groene kever die ze gisteren geholpen heeft.

Hij wuift vrolijk en roept: 'Hallo! Ik heb wat vrienden meegebracht die hulp kunnen gebruiken. Kan jij eens even kijken?'

Lulu opent verveeld het venster. 'Ik heb je toch al gezegd dat ik niet ...' Maar voor ze kan uitpraten, komen in allerijl twee lieveheersbeestjes aangevlogen. Ze roepen luid om hulp terwijl ze een soort brancard in hun pootjes dragen.

'Snel, snel, laat ons voor!' roepen ze opgewonden. 'Een nood-situatie!'

De lange keverrij maakt plaats, de nekken nieuwsgierig gestrekt om te kunnen zien wie er tussen de twee lieveheersbeestjes in ligt.

De zwarte kever op de brancard heeft een lange, spitse snuit. Die snuit lijkt een beetje op de slurf van een olifant of een miereneter, maar dan veel kleiner.